

**Geschichte der geistlichen Stiftungen, der adlichen
Familien, so wie der Städte und Burgen der Mark
Brandenburg**

[Urkunden-Sammlung für die Orts- und spezielle Landesgeschichte]

Riedel, Adolph Friedrich

Berlin, 1862

XVII. Bischof Friedrich von Halberstadt bestätigt das Kloster Hillersleben
und übernimmt die Schirmvogtei desselben, im Jahre 1214.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55716)

cum omnibus bonis, que in presentiarum rationabiliter possidetis, aut in futurum iustis modis prestante domino poteritis adhipisci, sub beati petri et nostra protectione suscipimus. Specialiter autem terras, vineas, possessiones et alia bona vestra, sicut ea omnia iuste ac pacifice possidetis, vobis et per vos monasterio predicto auctoritate apostolica confirmamus et presentis scripti patrocinio communimus. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostre protectionis et confirmationis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare presumpserit, indignationem omnipotentis dei et beatorum petri et pauli apostolorum eius se noverit incursum. Datum lugduni, XV. kal. aprilis, pontificatus nostri anno secundo.

Cop. I, fol. 3.

XVII. Bischof Friedrich von Halberstadt bestätigt das Kloster Hillaersleben und übernimmt die Schirmvogtei desselben, im Jahre 1214.

In nomine sancte et individue Trinitatis. Fredericus, dei gracia sancte Halberstadenſis ecclesie episcopus, omnibus cristifidelibus hanc paginam inspecturis salutem in Domino. Quecumque ad laudem et gloriam nominis Jesu Cristi et ad commodum ecclesiarum, ubi nomen eius iugiter inuocatur, a venerabilibus dominis predecessoribus nostris huius sancte Halberstadenſis ecclesie episcopis invenimus ordinata, iustum est et rationi consentaneum, ut et gestis eorum favorem benivolum impendamus et que pie fecisse noscuntur contra varios futurorum incurſus nostre firmitatis robore muniamus. Ea propter libertatem illam et graciā, quam venerabiles domini antecessores nostri Herrandus et Reinhardus episcopi, Cenobio hildeſleuensi et fratribus inibi Domino famulantibus impenderunt, ut gracie ipsorum nostram et confratrum nostrorum, maioris ecclesie nostre canonicorum, superaddamus graciā et favorem, ad instanciam dilecti in cristo filii nostri, Cesarii, eiusdem Cenobii abbatis, confratrumque suorum, quos sincera diligimus caritate, duximus innovandam et presentis scripti privilegio, tribus sigillis, nostro et ecclesie nostre necnon ipsius hildeſleuensis ecclesie insignito, testibus adhibitis, inviolabiliter muniendam, ne id, quod per nos provida deliberatione statutum est, predictarum ecclesiarum accedente consensu, novis supervenientibus valeat in posterum retractari. Sane sicut ex privilegio jam dicti reinhardi episcopi nobis constitit, quod vidimus et perspeximus diligenter, bone memorie henrandus episcopus petitione Aldefindis, neptis sue, filiorumque eius Bodonis, Widekindi, Guncelonis et Bernardi ipsum locum, anno domini incarnationis MXC. VI. ex ordine clericali in religionem monasticam transmutavit, secundum ordinem Hlfeneburgensem, quos religiosiores in ipso cenobio reperit, inibi constituens, decimam duodecim mansorum, in eiusdem ville marcha adiacentium, pro remedio anime sue, antecessorum successorumque suorum eidem loco conferens, banni sui munimine stabilivit. Cum vero longo post tempore Dominus Reynhardus episcopus ad regimen huius ecclesie sancte Halberstadenſis divina favente clementia vocaretur et pastor legitimus presideret, Dominus Milo, comes, ipsam ecclesiam beati Laurentii de voluntate uxoris sue Luithpurge ipsius omniumque heredum suorum consensu ob petitionem consiliumque jam dicti episcopi liberam

deo et sancto petro rome contulit cum prediis omnigenisque redditibus eidem ecclesie attinentibus, quatinus inibi deo seruiantibus, quibus etiam Ilfeneburgensem priorem aluericum abbatem primum prefecit, nec spiritualis nec secularis, sed nec quilibet heredum aliqua gravamina seu privatas consuetudines et iura in perpetuum ingerat aut exigat, sed rome duntaxat in signum subiectionis ab ipso loco corporale eidem apostolice sedi annis singulis perfoluatur. Porro advocaciam domino miloni ea ratione concessit, ut inter filios suos filiorumque filios et deinceps posteros ceteros, ex masculino sexu natos, obtinere deberet. Quodsi in posteritate heredum masculinus sexus deficeret, sicut manifeste iam defecisse dinoscitur, statuit ut potestas eligendi advocatum in ius abbatis fratrumque rediret. Hec autem et alia, que de libera electione abbatis et de ipsius destitutione, si dilapidator inveniretur et everfor et plura, que ad presens pertinere negocium non videntur, que ad illius ecclesie commodum noscitur ordinasse, que in suo privilegio expressius continentur, adhibitis testibus ydoneis, banni sui munimine valide stabilivit, precipiens ea firmiter observari, que nos non solum ob eius et iuris reverenciam duximus approbanda, immo etiam in meliorem statum et ad majus predictae ecclesie commodum perducenda. Unde quia advocati, ut opera eorum enormia demonstrant manifeste, magis ecclesias disturbare, quam patrocinari eidem iam multo tempore confueverunt et in arcum pravum conuersi earum raptores et everfores existunt, et quarum si saperent patroni esse deberent, et usque ad sanguinis effusionem eas quo accinguntur gladio defendere, nos contra morbum illum, qui heu nimis invaluit, medelam et curam quamcumque sero duximus adhibendam sub nostram protectionem predictam suscipientes ecclesiam cum omnibus attinentiis rebus et personis et de consilio fratrum nostrorum, maioris ecclesie nostre canonicorum, quorum hic nomina precepimus subnotari et de predicti abbatis petitione et plenissima voluntate et consensu conventus sui nobis in omnibus affavente, provide statuentes, ut predicta advocatia in nostra nostrorumque successorum maneat in perpetuum potestate, ita ut neque nos neque nostri successores auctoritatem aliquam deinceps habeamus ipsam alicui in feodo porrigendi, sed in nostra eorumque manu nullo mediante maneat in secula seculorum, amen. Verum quia diversi casus frequenter emergunt, et in omnibus presentes esse non possumus, hanc predicto abbati suisque successoribus gratiam duximus conferendam, ut si ipse vel ecclesia sua necessarium habuerit mundibardium, sive eum, qui causas iudicet incidentes, de licentia nostra talem sibi eligat et statuatur, qui causas sanguinis sive furti in eo necessitatis articulo, ubi nos non possumus habere, iudicet vice nostra, Salvo tamen et conservato nobis in omnibus iure nostro. Huius autem ordinationis rationabilis et honeste testes sunt uniuersi maioris ecclesie nostre canonici, quorum hic nomina continentur, Burchardus, decanus, Otto de tobin, Anno, cellerarius, Almarus, sancti Pauli prepositus, Conradus, herfordensis prepositus, Arnoldus de seherenbeke, Meynhardus de kraniefelt, Burchardus de wartperch, Wolterus de arnestein, Bertoldus de Lichowe, Bernhardus, vice dominus, Conradus, sancte Marie prepositus, Ludolfus de fladen, Heynricus, camerarius, Gardolffus, advocati filius, Arnoldus, scolasticus, Conradus, archidiaconus orientalis, Magister Jo., Albertus de cruceburg. Layci vero nobiles Sifridus de blankenborg, Wernerus de amvorde, Wernerus de lichtenburh, Wernerus de suselz, Hugoldus de seherenbeke; Ministeriales autem Geuehardus de alvenfleue, dapifer noster, Jo. de gaterfleue, Anno de cyllentide, Henricus de cereninge, Thidericus, marschalcus noster, at alii quam plures. Acta sunt hec anno dominice incarnationis M^o. CC^o. XIII°., Indict. XV. presidente sancte romane ecclesie papa innocencio huius nominis III°. Ut igitur hec ordinacio semper maneat inconvulsa et a posteritate sana et integra conservetur, hanc paginam inde conscribi et

tribus sigillis, ut premisimus, fecimus insigniri sub interminacione anathematis districtius inhibentes, ne quis ea infringere vel immutare presumat. Si quis autem suadente dyabolo hoc attemptare presumpserit, indignacionem dei omnipotentis et beatorum apostolorum petri et pauli et nostri anathematis se noverit incursum. Datum Halberstadt, per manum Thiderici notarii nostri. Anno consecrationis nostre III°.

Cop. I, fol. 1.

XVIII. Das Kloster Colebeck verkauft eine Hufe in Evendorf dem Kloster Hiltersleben, am 17. April 1220.

In nomine sancte et indiuidue trinitatis. Escelinus, dei gracia prepositus et totus conuentus in Colebeke cristi fidelibus vniuersis presentibus et futuris. Recognoscimus et presenti pagina protestamur, quod nos mansum quendam in Euendhorp situm, nostre ecclesie pertinentem iure proprietatis, vendidimus domino abbati et monasterio in hildesleue pro duodecim marcis argenti de communi consilio et consensu, quas in usum et vtilitatem ecclesie nostre redegimus, redimentes ex eis quedam bona nostra propter urgentes necessitates nostras et ecclesie nostre inpiignorata a nobis. Renuntiamus igitur omni iure, quod habuimus in manso prefato et ne in posterum oblivione aut verfucia alicuius possit aliquod impedimentum supra scripture vendicionis nostre factum fortiri, presentem paginam testium subscriptione et sigilli nostri impressione firmatam monasterio dedimus memorato. Testes huius rei sunt Johannes, Albertus, Arnoldus, Euerwinus, Conradus, Heydenricus, sacerdotes; Fridericus, Thomas, Germarus, Baldwinus, diaconi, duo Conradi, subdiaconi, fratres ecclesie nostre. Actum anno dominice Incarnacionis M^o. CC^o. XX°., XV°. kal. Maii.

Cop. I, fol. 23.

XIX. Pappst Honorius III. bestätigt dem Kloster Hiltersleben Besitzungen und Freiheiten, am 20. Mai 1220.

Honorius, episcopus, servus servorum dei, Dilectis filiis abbati et conuentui monasterii hildesleuen salutem et apostolicam benedictionem. Sacrosancta Romana ecclesia devotos et humiles filios ex assuete pietatis officio propensius diligere consuevit et ne pravorum hominum molestiis agentur, eos tanquam pia mater sue protectionis munimine confovere. Ea propter, dilecti in domino filii vestris iustis precibus inclinati personas et monasterium vestrum, in (quo) diuino estis